Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (piąta izba)

z dnia 11 lipca 2013 r.*

Dumping — Przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL-i) pochodzących z Chin, Wietnamu, Pakistanu i Filipin — Wygaśnięcie środków antydumpingowych — Przegląd — Artykuł 4 ust. 1, art. 5 ust. 4 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 384/96 [obecnie art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 4 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009] — Pojęcie przemysłu wspólnotowego — Ustalenie szkody — Obowiązek uzasadnienia

W sprawie T-469/07

Philips Lighting Poland S.A., z siedzibą w Pile (Polska),

Philips Lighting BV, z siedzibą w Eindhoven (Niderlandy),

reprezentowane przez adwokat L. Catrain González oraz E. Wright, barrister,

strona skarżąca,

popierane przez

Hangzhou Duralamp Electronics Co., Ltd, z siedzibą w Hangzhou (Chiny), reprezentowaną przez adwokatów M. Gambardellę i V. Villantego,

oraz przez

GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt (GE Hungary Zrt), z siedzibą w Budapeszcie (Węgry), reprezentowaną przez adwokata P. De Baere'a,

interwenienci,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez J.P. Hixa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez G. Berrischa i G. Wolfa, adwokatów, a następnie przez J.P. Hixa i B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez G. Berrischa,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez H. van Vlieta oraz K. Talabér-Ritz, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: angielski.

oraz przez

Osram GmbH, z siedzibą w Monachium (Niemcy), reprezentowaną przez adwokata R. Bierwagena,

interwenienci,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1205/2007 z dnia 15 października 2007 r. nakładającego, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96, cła antydumpingowe na przywóz świetlówek kompaktowych ze scaloną elektroniką (CFL-i) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i rozszerzającego zakres stosowania na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, Islamskiej Republiki Pakistanu i Republiki Filipin (Dz.U. L 272, s. 1),

SĄD (piąta izba),

w składzie: S. Papasavvas, prezes, K. O'Higgins (sprawozdawca) i D. Gratsias, sędziowie,

sekretarz: J. Weychert, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 5 września 2012 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Podstawowym uregulowaniem antydumpingowym mającym zastosowanie do okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie jest rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 2117/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r. (Dz.U. L 340, s. 17) (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym"). Rozporządzenie podstawowe zostało następnie zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22).

2 Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009) stanowi:

„W rozumieniu niniejszego rozporządzenia termin »szkoda« oznacza, jeżeli nie określono inaczej, istotną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie istotną szkodą dla przemysłu wspólnotowego lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu".

3 Artykuł 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009) stanowi w szczególności:

„Dla celów niniejszego rozporządzenia określenie »przemysł wspólnotowy« oznacza wszystkich wspólnotowych producentów produktów podobnych lub tych spośród nich, których łączna produkcja stanowi znaczącą część produkcji tych produktów w całej Wspólnocie w rozumieniu art. 5 ust. 4, z wyjątkiem następujących przypadków:

a) gdy producenci są powiązani z eksporterami lub importerami albo sami są importerami produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, określenie »przemysł wspólnotowy« można rozumieć jako odnoszące się do pozostałej części producentów […]”.

4 Artykuł 5 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 5 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1225/2009) ma następującą treść:

„Z zastrzeżeniem przepisów ust. 6, postępowanie mające na celu ustalenie występowania, stopnia i skutków domniemanego dumpingu wszczyna się na pisemny wniosek każdej osoby fizycznej lub prawnej albo organizacji nieposiadającej osobowości prawnej, działającej w imieniu przemysłu wspólnotowego”.

5 Zgodnie z art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 5 ust. 4 rozporządzenia nr 1225/2009):

„Postępowania nie wszczyna się na podstawie ust. 1, jeżeli nie zostanie ustalone, na podstawie poparcia lub sprzeciwu wyrażonego przez producentów produktu podobnego we Wspólnocie, że wniosek został złożony przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu. Wniosek uznaje się za złożony przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu, jeżeli popierają go producenci wspólnotowi, których całkowita produkcja stanowi ponad 50% łącznej produkcji produktu podobnego tej części przemysłu wspólnotowego, która wyraża poparcie lub sprzeciw w stosunku do wniosku. Jednakże nie wszczyna się postępowania, jeżeli udział producentów wspólnotowych w sposób wyraźny popierających wniosek stanowi mniej niż 25% całkowitej produkcji produktu podobnego wytwarzanej przez przemysł wspólnotowy”.

6 Artykuł 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009) stanowi, że „[w] przypadku wycofania wniosku postępowanie może zostać zakończone, chyba że będzie to sprzeczne z interesem Wspólnoty”.

7 Artykuł 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 9 ust. 4 rozporządzenia nr 1225/2009) stanowi w szczególności:

„Jeżeli ostatecznie ustalone fakty wykazują istnienie dumpingu i spowodowanej nim szkody oraz interes Wspólnoty wymaga interwencji zgodnie z art. 21, Rada, stanowiąc na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii komitetu doradczego, nakłada ostateczne cło antydumpingowe”.

8 Artykuł 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009) przewiduje w szczególności:

„Ostateczny środek antydumpingowy wygasa pięć lat po jego wprowadzeniu lub pięć lat od daty zakończenia ostatniego przeglądu przeprowadzonego po wprowadzeniu środków w odniesieniu do dumpingu i szkody, chyba że podczas przeglądu stwierdzono, że wygaśnięcie doprowadzi do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody. Taki przegląd wygaśnięcia środków antydumpingowych wszczyna się z inicjatywy Komisji lub na wniosek złożony [przez lub] w imieniu producentów wspólnotowych, a środek pozostaje w mocy do czasu zakończenia tego przeglądu”.

9 Artykuł 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 1225/2009) stanowi w szczególności:

„Odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące procedur i przebiegu postępowania, z wyjątkiem przepisów określających terminy, stosuje się do wszystkich przeglądów prowadzonych na podstawie ust. 2, 3 i 4 [niniejszego artykułu] […]”.

Okoliczności powstania sporu

10 Skarżące, to jest, po pierwsze, Philips Lighting Poland S.A. (zwana dalej „Philipsem Poland”), spółka prawa polskiego, która produkuje w swoim zakładzie w Pile (Polska) świetlówki kompaktowe ze scaloną elektroniką (zwane dalej „CFL-i”) i która w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych przywoziła z Chin znaczne ilości CFL-i przeznaczonych do odsprzedaży w Unii Europejskiej, a po drugie, Philips Lighting BV (zwana dalej „Philipsem”), spółka prawa niderlandzkiego, która produkuje części składowe do CFL-i w Roosendaal (Niderlandy) i prowadzi działalności badawczą i rozwojową w dziedzinie CFL-i, należą w 100% do spółki prawa niderlandzkiego Koninklijke Philips Electronics NV.

11 W dniu 16 lipca 2001 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1470/2001 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz [CFL-i] pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 195, s. 8). Rozporządzenie to nakładało ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 0–66,1% na rzeczony przywóz.

12 W dniu 6 czerwca 2005 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 866/2005 rozszerzające zakres stosowania ostatecznych środków antydumpingowych nałożonych na mocy rozporządzenia nr 1470/2001 w sprawie przywozu CFL-i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, Islamskiej Republiki Pakistanu i Republiki Filipin (Dz.U. L 145, s. 1).

13 Rozporządzenia nr 1470/2001 i 866/2005 zostały zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1322/2006 z dnia 1 września 2006 r. (Dz.U. L 244, s. 1).

14 W dniu 14 października 2005 r. Komisja Wspólnot Europejskich opublikowała obwieszczenie o zbliżającym się wygaśnięciu ww. środków antydumpingowych (Dz.U. C 254, s. 2).

15 W dniu 18 kwietnia 2006 r. do Komisji złożono wniosek o dokonanie przeglądu tych środków, złożony przez Community Federation of Lighting Industry of Compact Fluorescent Lamps Integrated (zwaną dalej „2CFL-i”), działającą w imieniu Osram GmbH, zgodnie z przepisami art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

16 W dniu 12 czerwca 2006 r. Komisja skierowała kwestionariusz do czterech wspólnotowych producentów CFL-i, to znaczy do GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt (zwanej dalej „GE Hungary Zrt”), Osram, Philipsa Poland i SLI Sylvania Lighting International (zwanej dalej „Sylvanią”), pozwalający jej na ustalenie, czy producenci popierający wniosek o przegląd są wystarczająco reprezentatywni.

17 W dniu 28 czerwca 2006 r. skarżące przedstawiły wspólną odpowiedź na kwestionariusz, o którym mowa w poprzedzającym punkcie, w którym to kwestionariuszu wskazywały one w szczególności, że sprzeciwiają się wszczęciu postępowania dotyczącego przeglądu. Z kolei w swej odpowiedzi GE Hungary i Osram wskazali, że zgadzają się na wszczęcie takiego postępowania. Jeżeli chodzi o Sylvanię, to nie odpowiedziała ona na kwestionariusz.

18 Stwierdziwszy, po konsultacji z komitetem doradczym utworzonym zgodnie z art. 15 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 15 rozporządzenia nr 1225/2009), istnienie dowodów wystarczających do uzasadnienia wszczęcia przeglądu na podstawie art. 11 ust. 2 tego rozporządzenia, Komisja opublikowała obwieszczenie o wszczęciu tego postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 19 lipca 2006 r. (Dz.U. C 167, s. 13) i wszczęła dochodzenie dotyczące okresu od dnia 1 lipca 2005 r. do dnia 30 czerwca 2006 r.

19 Następnie Komisja wysłała kwestionariusz do wszystkich zainteresowanych stron, w tym do czterech wspólnotowych producentów CFL-i oraz do wspólnotowych importerów CFL-i.

20 W dniu 8 września 2006 r. Philips Poland odpowiedział na kwestionariusz, który został do niego wysłany jako do wspólnotowego producenta, a w dniu 18 września 2006 r. na kwestionariusz, który został do niego skierowany jako do wspólnotowego importera.

21 W listopadzie 2006 r. Komisja złożyła wizyty weryfikacyjne między innymi w pomieszczeniach skarżących i trzech innych producentów wspólnotowych CFL-i.

22 Pismem z dnia 26 listopada 2006 r. GE Hungary poinformowała Komisję, że od chwili obecnej nie opowiada się już za utrzymaniem w mocy spornych środków antydumpingowych.

23 Pismem z dnia 30 listopada 2006 r. skarżące wniosły do Komisji o wyjaśnienie, czy z uwagi na przyjęte w ten sposób przez GE Hungary stanowisko można nadal twierdzić, że wniosek o przegląd jest popierany przez przemysł wspólnotowy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 i w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Podniosły one, że 2CFL-i działała jedynie w imieniu Osram, który był jedynym producentem wspólnotowym CFL-i chcącym utrzymania spornych środków antydumpingowych, oraz że łączna produkcja CFL-i przez Philipsa Poland i przez GE Hungary stanowi ponad 50% łącznej produkcji wspólnotowej CFL-i.

24 W dwóch pismach z dnia 19 grudnia 2006 r. Sylvania poinformowała Komisję, że jej zdaniem utrzymanie spornych środków antydumpingowych nie leży w interesie Wspólnoty.

25 W dniu 10 stycznia 2007 r. Philips Poland przedstawił Komisji uwagi na piśmie dotyczące kwestii szkody, a także interesu wspólnotowego. W uwagach tych owa spółka ponownie podniosła, iż Osram nie reprezentuje przemysłu wspólnotowego.

26 Następnego dnia skarżące uczestniczyły w przesłuchaniu w siedzibie Komisji, w trakcie którego przedstawiły swoją strategię zaopatrzenia Wspólnoty w CFL-i, ponownie zakwestionowały fakt, że Osram mógłby reprezentować przemysł wspólnotowy, oraz wystąpiły o zamknięcie dochodzenia.

27 W dniu 6 lutego skarżące udzieliły Komisji dodatkowych informacji.

28 W dniu 14 lutego 2007 r. skarżące, w odpowiedzi na pismo Komisji z dnia 19 stycznia 2007 r., złożyły uwagi na piśmie dotyczące przedstawionych w dniu 5 lutego 2007 r. przez 2CFL-i komentarzy. Ponownie stwierdziły w szczególności, że Osram nie reprezentuje przemysłu wspólnotowego, i ponownie zażądały zamknięcia dochodzenia.

29 W dniu 20 marca 2007 r. Komisja skierowała do producentów wspólnotowych dodatkowy kwestionariusz, na który Philips Poland odpowiedział w dniu 10 kwietnia 2007 r.

30 W dniu 23 kwietnia 2007 r. Komisja złożyła drugą wizytę weryfikacyjną w pomieszczeniach Philipsa Poland. W dniu 27 kwietnia 2007 r. Philips Poland udzielił Komisji informacji w odpowiedzi na określone pytania, które zostały mu zadane w trakcie tej wizyty.

31 W dniu 10 lipca 2007 r. Komisja sporządziła dokument zawierający ustalenia i przedstawiający istotne okoliczności oraz względy, na podstawie których zamierzała zaproponować zamknięcie przeglądu spornych środków antydumpingowych (zwany dalej „dokumentem zawierającym ustalenia z lipca 2007 r."). W dokumencie tym stwierdziła między innymi, że czterej producenci wspólnotowi powinni zostać włączeni do łącznej produkcji wspólnotowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Komisja wskazała w szczególności, że wymogi dotyczące poziomu poparcia wniosku przewidziane przez art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia powinny być spełniane zarówno w chwili składania tego wniosku, jak i w trakcie dochodzenia. Ponadto stwierdziła, że w niniejszej sprawie w chwili wszczęcia procedury przeglądu wniosek był popierany przez większą część produkcji wspólnotowej, jednakże sytuacja uległa zmianie w trakcie dochodzenia. Po stwierdzeniu, że łączna produkcja producentów sprzeciwiających się wnioskowi stanowiła jednak nieco ponad 50% łącznej produkcji wspólnotowej, Komisja doszła do wniosku, iż sporne środki antydumpingowe powinny zostać zniesione, a postępowanie dotyczące przeglądu zakończone.

32 W dniu 24 lipca 2007 r. Philips Poland złożył uwagi dotyczące dokumentu zawierającego ustalenia z lipca 2007 r., w których zgodził się z wnioskiem Komisji. W dniu 25 lipca 2007 r. 2CFL-i złożyła uwagi w przedmiocie tego samego dokumentu.

33 W dniu 31 sierpnia 2007 r. Komisja sporządziła dokument zawierający ustalenia ogólne (zwany dalej „dokumentem zawierającym ustalenia ogólne"), w którym stwierdziła, że należało przedłużyć okres stosowania spornych środków antydumpingowych o jeden rok. Podniosła w szczególności, że „[p]oprzez analogię do art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, który stanowi, że Wspólnota może przyjąć środki nawet wówczas, gdy skarga została wycofana, jeżeli leży to w interesie Wspólnoty, instytucje wspólnotowe uważają, że w niniejszej sprawie nie ma konieczności wydawania decyzji dotyczącej art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim […] w interesie Wspólnoty jest przedłużenie stosowania środków o [okres jednego roku]". Komisja dodała, że w celu oszacowania szkody powinna wziąć pod uwagę sytuację spółki popierającej wniosek o dokonanie przeglądu.

34 W dniu 11 września 2007 r. Philips Poland przedstawił uwagi dotyczące dokumentu zawierającego ustalenia ogólne, w których kwestionował wniosek Komisji, nie zgadzając się w szczególności z zastosowaniem przez nią w drodze analogii art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

35 W dniu 14 września 2007 r. Komisja, po konsultacji z komitetem doradczym, złożyła projekt rozporządzenia Rady nakładającego, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia [podstawowego], cła antydumpingowe na przywóz CFL-i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i rozszerzającego zakres stosowania na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, Islamskiej Republiki Pakistanu i Republiki Filipin [COM(2007) 550].

36 W dniu 15 października 2007 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1205/2007 nakładające, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, cła antydumpingowe na przywóz CFL-i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i rozszerzające zakres stosowania na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, Islamskiej Republiki Pakistanu i Republiki Filipin (Dz.U. L 272, s. 1, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem"). Nałożone cło antydumpingowe zostało utrzymane według stawek wynoszących 0–66,1% przez okres jednego roku.

37 W motywach 20–46 zaskarżonego rozporządzenia Rada przeanalizowała, czy wygaśnięcie spornych środków antydumpingowych mogło spowodować kontynuację lub ponowne wystąpienie dumpingu. W motywie 46 doszła do twierdzącego wniosku.

38 W motywach 47–93 zaskarżonego rozporządzenia Rada dokonała oceny prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody.

39 Przy dokonywaniu tej oceny Rada wzięła pod uwagę sytuację „przedsiębiorstwa popierającego", to znaczy Osram (motyw 51). W tym zakresie w motywie 49 zaskarżonego rozporządzenia Rada przypomniała, że w trakcie dochodzenia zbadano czterech współpracujących producentów wspólnotowych w świetle art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, oraz wskazała, że „[n]a podstawie szczegółowych wyników […] można określić złożoną sytuację sektora o zmieniającej się strukturze, w którym istnieją odmienne stanowiska; największy producent pod względem wielkości produkcji popiera dalsze stosowanie środków, zaś reszta jest temu przeciwna". W motywie 50 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdziła, że produkcja największego producenta wspólnotowego, to znaczy Osram, wynosi ok. 48% produkcji wspólnotowej i „stanowi niewątpliwie istotną część produkcji Wspólnoty". Dodała, że przepis znajdujący się w art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym „Wspólnota może podejmować środki nawet mimo wycofania skargi, jeżeli leży to w interesie Wspólnoty", „stosuje się odpowiednio w przeglądzie wygaśnięcia w przypadku, gdy skarga nie została całkowicie wycofana, a ważny producent wspólnotowy nadal opowiada się za utrzymaniem środków". Wskazała również, że „jeżeli producent odpowiada za znaczną część przemysłu Wspólnoty, co faktycznie ma miejsce, jego dane dotyczące szkód stanowią najlepsze dostępne dane".

40 W wyniku swojej oceny Rada doszła do wniosku, że „istnieje prawdopodobieństwo kontynuacji i ponownego wystąpienia szkód w wyniku dumpingu w przypadku wygaśnięcia [spornych] środków antydumpingowych" (motyw 93).

41 W motywach 94–116 zaskarżonego rozporządzenia Rada, powołując się na art. 9 ust. 1 i art. 21 rozporządzenia podstawowego, zbadała, czy utrzymanie spornych środków antydumpingowych leżało w interesie Wspólnoty, a jeżeli tak, to przez jaki okres. Uznała ona, że zaprzestanie stosowania tych środków byłoby zgodne z „ogólnym interesem zainteresowanych stron", po tym jak stwierdziła w szczególności, że „przemysł wspólnotowy jest w dużym stopniu uzależniony od importu z ChRL w celu zaspokojenia gwałtownie rosnącego popytu, niektórzy producenci wspólnotowi nie popierają kontynuacji środków, zaś istniejące środki wykazały istotny wpływ na kształtowanie się cen konsumpcyjnych oraz związany z tym wybór konsumentów między zakupem CFL-i a mniej wydajnych żarówek" (motywy 115 i 116). Niemniej jednak Rada, wyważając interesy Osram z „wszystki[mi] istotn[ymi] interes[ami], a szczególnie interes[ami] innych producentów we Wspólnocie", uznała, że „w perspektywie krótkoterminowej w interesie Wspólnoty leży kontynuowanie stosowania środków w okresie przejściowym" (motyw 116). Dokładniej – stwierdziła, że właściwe jest ich utrzymanie jedynie przez okres roku, przyjmując, iż po upływie tego okresu „prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnych skutków dla konsumentów i innych podmiotów byłoby nieproporcjonalne do korzyści płynących ze środków dla producentów wspólnotowych" (motyw 116).

42 Na podstawie art. 2 zaskarżone rozporządzenie wygasło w dniu 18 października 2008 r.

Przebieg postępowania i żądania stron

43 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 grudnia 2007 r. skarżące wniosły skargę w niniejszej sprawie.

44 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu, odpowiednio, w dniach 27 marca i 3 kwietnia 2008 r. Osram i Komisja wniosły o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Rady.

45 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu, odpowiednio, w dniach 27 marca i 15 kwietnia 2008 r. Hangzhou Duralamp Electronics Co., Ltd (zwana dalej „Hangzhou") i GE Hungary wniosły o dopuszczenie do niniejszego postępowania w charakterze interwenientów popierających żądania skarżących.

46 Wnioski o dopuszczenie do sprawy doręczono stronom, które w wyznaczonych terminach przedstawiły uwagi.

47 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu, odpowiednio, w dniach 27 kwietnia, 16 maja i 11 czerwca 2008 r. skarżące wniosły do Sądu o utajnienie niektórych fragmentów dokumentów załączonych do skargi względem Hangzhou, Osram i GE Hungary. W tym celu złożyły jawną wersję odnośnych dokumentów.

48 Dwoma postanowieniami z dnia 9 czerwca 2008 r. prezes czwartej izby Sądu przychylił się do wniosków Osram i Komisji o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów. Odnośnie do Osram postanowił o doręczeniu mu jawnej wersji wszystkich dokumentów postępowania, a także o wezwaniu go do przedstawienia uwag w tym zakresie. Osram nie przedstawił uwag w wyznaczonym mu w tym celu terminie.

49 Postanowieniem z dnia 9 października 2008 r. prezes czwartej izby Sądu przychylił się do wniosków Hangzhou i GE Hungary o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów. Postanowił o przekazaniu im jawnej wersji wszystkich dokumentów procesowych oraz o wezwaniu ich do przedstawienia uwag w tym zakresie. Nie przedstawiły one uwag w wyznaczonym im w tym celu terminie.

50 Osram, Hanghzou i GE Hungary złożyli uwagi interwenienta. Skarżące odpowiedziały na uwagi interwenienta złożone przez Osram w wyznaczonym terminie. Rada odpowiedziała na uwagi interwenienta złożone przez Hanghzou i GE Hungary w wyznaczonym terminie. Komisja nie złożyła uwag interwenienta.

51 Wobec zmiany składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do izby piątej, której w konsekwencji przekazano niniejszą sprawę.

52 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (izba piąta) postanowił o otwarciu procedury ustnej i, w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania, wezwał skarżące do przedstawienia określonych dokumentów, a Radę do udzielenia odpowiedzi na określone pytania na piśmie. Skarżące i Rada zastosowały się do tych wezwań w wyznaczonych terminach.

53 Ponieważ jeden z członków izby nie mógł uczestniczyć w niniejszej sprawie, prezes Sądu wyznaczył na podstawie art. 32 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem innego sędziego w celu uzupełnienia składu izby.

54 Na rozprawie w dniu 5 września 2012 r. wysłuchano wystąpień stron oraz ich odpowiedzi na pytania zadane ustnie przez Sąd.

55 Skarżące wnoszą do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w całości lub w dotyczącej ich części;

— obciążenie Rady kosztami postępowania;

— obciążenie Osram kosztami związanymi z jego interwencją.

56 Rada wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania;

— obciążenie Hangzhou i GE Hungary kosztami związanymi z ich interwencją.

57 Komisja wnosi do Sądu o oddalenie skargi.

58 Hangzhou i GE Hungary wnoszą do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

59 Osram wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

60 Tytułem wstępu należy podnieść, że w duplice Rada wyraziła wątpliwość co do dopuszczalności skargi z uwagi na kwestię dotyczącą tego, czy sporne rozporządzenie dotyczyło indywidualnie skarżących, podnosząc, że dowody, na które powołują się one w pismach w tym zakresie, nie wystarczają na ich wyodrębnienie w świetle tego rozporządzenia względem pozostałych podmiotów gospodarczych.

61 W tym zakresie należy przypomnieć, że sąd Unii ma prawo oceniać w świetle okoliczności każdej poszczególnej sprawy, czy względy prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości uzasadniają oddalenie skargi co do istoty bez uprzedniego orzekania co do jej dopuszczalności (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 26 lutego 2002 r. w sprawie C-23/00 P Rada przeciwko Boehringer, Rec. s. I-1873, pkt 51, 52; z dnia 23 marca 2004 r. w sprawie C-233/02 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-2759, pkt 26).

62 W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uważa, iż w trosce o ekonomikę postępowania należy w pierwszej kolejności ocenić zarzuty podniesione przez skarżące, bez uprzedniego rozstrzygania co do dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności, ponieważ skarga ta, ze względów przedstawionych poniżej, jest w każdym razie bezzasadna.

63 Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty, dotyczące, po pierwsze, naruszenia art. 3 ust. 1, art. 9 ust. 4 i art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, po drugie, naruszenia art. 9 ust. 1 tego rozporządzenia, i po trzecie, naruszenia obowiązku uzasadniania.

64 Dwa pierwsze zarzuty należy rozpoznać łącznie, ponieważ są one ze sobą związane.

W przedmiocie zarzutów pierwszego i drugiego, dotyczących, po pierwsze, naruszenia art. 3 ust. 1, art. 9 ust. 4 oraz art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, oraz po drugie, naruszenia art. 9 ust. 1 tego rozporządzenia

65 W ramach zarzutu pierwszego skarżące twierdzą, że Rada naruszyła art. 3 ust. 1, art. 9 ust. 4 i art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie udowodniono, że wygaśnięcie spornych środków antydumpingowych sprzyjałoby kontynuacji lub ponownemu pojawieniu się szkody dla przemysłu wspólnotowego, w sposób, w jaki został on określony w art. 4 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia. Zarzucają, że Rada uznała w pkt 50 zaskarżonego rozporządzenia, iż produkcja Osram stanowiła „istotną część" łącznej produkcji Wspólnoty, podczas gdy produkcja ta stanowiła jedynie

ok. 48% produkcji wspólnotowej. W związku z tym uważają, że Osram nie powinien zostać uznany za przemysł wspólnotowy oraz że Rada nie mogła się opierać na danych tej spółki przy ocenie szkody dla rzeczonego przemysłu.

66 W ramach drugiego zarzutu skarżące podnoszą, że Rada nie miała prawa do odwołania się w niniejszej sprawie do art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

67 Po pierwsze, skarżące kwestionują, że zasada przewidziana w tym przepisie mogłaby znaleźć odpowiednio zastosowanie w trakcie dochodzenia w postępowaniu dotyczącym przeglądu w związku z wygaśnięciem środków antydumpingowych w przypadku, gdy nie nastąpiło całkowite wycofanie wniosku o przegląd, a jedynie obniżenie poziomu jego poparcia. Ani litera tego przepisu – który poza wszystkim jest jasny i nie wymaga żadnej interpretacji – ani jego logika nie pozwalają w żaden sposób na jego rozszerzenie w celu objęcia nim takiej sytuacji. Gdyby dopuścić wykładnię art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego dokonaną przez Radę, skutkowałoby to przyznaniem Radzie nowej kompetencji, potencjalnie bardzo szerokiej. Ponadto pozbawiałoby to jakiejkolwiek skuteczności wymóg zawarty w art. 3 ust. 1, w art. 9 ust. 4 i w art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym to wymogiem dla nałożenia cła antydumpingowego powinno zostać wykazane istnienie szkody dla „przemysłu wspólnotowego" określonego w art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia. Rada mogłaby bowiem uznać, że ma kompetencję do działania w imieniu tego, co postrzega jako interes Wspólnoty, bez konieczności wykazania istnienia szkody dla rzeczonego przemysłu.

68 Po drugie, skarżące nie zgadzają się z tym, że art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego przyznaje Radzie swobodne uznanie przy określaniu przemysłu wspólnotowego w celu oceny szkody. Przepis ten zezwala wyłącznie na prowadzenie dochodzenia po wycofaniu wniosku o przegląd i nie powoduje wyłączenia stosowania art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

69 Hangzhou i GE Hungary zasadniczo podnoszą te same argumenty co skarżące.

70 Rada i Osram oceniają łącznie zarzuty pierwszy i drugi.

71 Rada podnosi, po pierwsze, że ona i Komisja (zwane dalej „instytucjami") prawidłowo zastosowały mutatis mutandis art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Dokonując rozumowania a maiore ad minus (kto może więcej, może również mniej), Rada twierdzi, że jeżeli przepis ten zezwala instytucjom na kontynuowanie postępowania w sytuacji, gdy skarga została wycofana w całości, to tym bardziej zezwala on na to wówczas, gdy jedna ze stron popierających wniosek o przegląd wycofała się. Wyjaśnia, że przepis ten nie zezwala instytucjom na kontynuację stosowania środków antydumpingowych, a jedynie na dalsze prowadzenie dochodzenia, jeżeli uznają one, że wymaga tego interes Wspólnoty.

72 Po drugie, Rada podnosi, że jeżeli instytucje decydują się na zastosowanie art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, to powinny ustalić, jacy producenci wspólnotowi stanowią część przemysłu wspólnotowego, dla celów oceny szkody, z uwzględnieniem szczególnych okoliczności danej sprawy. Twierdzi, że jeżeli wniosek o przegląd został wycofany lub też gdy poparcie dla dochodzenia nie jest już wystarczające, instytucje stają w obliczu sytuacji, w której w celu oceny szkody nie dysponują już „przemysłem wspólnotowym" w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Wyjaśnia, że w niniejszej sprawie instytucje w ramach szerokiego zakresu swobodnego uznania wybrały Osram z tego powodu, że był on jedynym producentem, który popierał skargę, jego produkcja stanowiła prawie 50% łącznej podobnej produkcji we Wspólnocie oraz miałby on zdolność do działania, „gdyby sama okoliczność [zmiana stanowiska przez GE (Hungary)], która doprowadziła do stosowania art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, nie zaistniała".

73 Komisja i Osram kwestionują argumenty skarżących.

74 W pierwszej kolejności należy rozważyć argumenty stron dotyczące powołania się przez instytucje w niniejszej sprawie na art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

75 Należy stwierdzić, co do czego strony są ponadto zgodne, że w chwili wszczęcia odnośnego postępowania dotyczącego przeglądu wniosek o dokonanie przeglądu został złożony „[przez lub] w imieniu producentów wspólnotowych", tak jak tego wymaga art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, w tym znaczeniu, że zgodnie z art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia, mającym zastosowanie do postępowania dotyczącego przeglądu na podstawie art. 11 ust. 5 tego rozporządzenia, wniosek ten był wyraźnie popierany przez producentów wspólnotowych reprezentujących ponad 25% łącznej produkcji podobnego produktu produkowanego przez przemysł wspólnotowy i których łączna produkcja stanowiła ponad 50% łącznej produkcji podobnego produktu przez przemysł wspólnotowy, który wyraził swoje poparcie lub swój sprzeciw dla tego wniosku. W rzeczywistości bowiem rzeczony wniosek został złożony przez 2CFL-i, działającą w imieniu Osram, i był wyraźnie popierany przez Osram oraz przez GE Hungary, którzy łącznie reprezentowali ponad 50% łącznej produkcji wspólnotowej CFL-i. Jeżeli chodzi o dwóch pozostałych producentów wspólnotowych, to znaczy Philipsa Poland i Sylvanię, na tym etapie pierwszy z nich wyraził swój sprzeciw wobec wniosku o przegląd, natomiast druga nie zajęła stanowiska.

76 W chwili tej Komisja tym bardziej mogła zasadnie dojść do przekonania, że wniosek o przegląd korzysta z wystarczającego poparcia zgodnie z art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, ponieważ, tak jak to wynika z akt sprawy oraz co do czego strony są zgodne, już sam Osram reprezentował ponad 25% produkcji wspólnotowej i jego produkcja była większa od produkcji jedynego producenta wspólnotowego, który sprzeciwiał się temu wnioskowi, w niniejszej sprawie Philipsa Poland. Należy dodać, że na tym etapie Komisja nie musiała ustalać w świetle art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, czy Philips Poland, który powiązany był z dwoma producentami-eksporterami w Chinach i który importował z tego kraju 70–80% ilości CFL-i, jaką odsprzedawał na rynku wspólnotowym, powinien być wyłączony z produkcji wspólnotowej. W rzeczywistości bowiem, jeżeli tak by było, mogłoby to jedynie potwierdzić wyżej wspomniany wniosek.

77 Sytuacja jednak uległa zmianie kilka miesięcy później, kiedy to w trakcie trwania dochodzenia w ramach przeglądu najpierw GE Hungary, a później Sylvania poinformowały Komisję, że sprzeciwiają się odtąd utrzymaniu spornych środków antydumpingowych, co skutkowało tym, że poziom poparcia dla wniosku o przegląd, pomimo iż nadal pozostawał on wysoko ponad dwudziestopięcioprocentowym progiem wspomnianym w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, spadł nieco poniżej pięćdziesięcioprocentowego progu, o którym mowa w tym samym przepisie. W rzeczywistości bowiem jedyny producent wspólnotowy, który nadal popierał ów wniosek, to znaczy Osram, reprezentował 48% łącznej produkcji wspólnotowej CFL-i, podczas gdy trzej pozostali producenci, którzy sprzeciwiali się wnioskowi, reprezentowali łącznie pozostałe 52%.

78 W chwili zaistnienia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy instytucje uznały, że w takiej sytuacji, kiedy to w trakcie dochodzenia w ramach przeglądu poziom poparcia dla wniosku spada poniżej jednego z dwóch progów wymienionych w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, postępowanie dotyczące przeglądu powinno zostać zakończone, chyba że przez analogię zostanie zastosowany art. 9 ust. 1 tego rozporządzenia. Uważały one bowiem, że wymogi dotyczące poziomu poparcia dla skargi początkowej lub dla wniosku o przegląd przewidziane przez art. 5 ust. 4 rzeczonego rozporządzenia powinny być spełniane zarówno w chwili złożenia rzeczonej skargi lub wniosku, jak i w trakcie całego czasu trwania dochodzenia.

79 W związku z tym, z uwagi na bardzo niewielką różnicę pomiędzy odsetkiem produkcji wspólnotowej popierającej wniosek o przegląd a odsetkiem produkcji wspólnotowej sprzeciwiającej się temu wnioskowi, Komisja uznała za konieczne bardziej szczegółowe zbadanie zastosowania art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego w niniejszej sprawie. Zdaniem Komisji kwestia, czy Osram jako jedyny producent wspólnotowy nadal popierający skargę posiadał zdolność do działania na podstawie art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, zależała bowiem od tego, czy którykolwiek z czterech

producentów wspólnotowych powinien zostać wyłączony z produkcji wspólnotowej na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia. Ostatnia z wymienionych kwestii nasuwa się w wyraźny sposób w odniesieniu do Philipsa Poland, w szczególności ze względu na szczególnie wysoki poziom przywozu CFL-i, którego spółka ta dokonywała z Chin.

80 W ten sposób, w pierwszej kolejności, w dokumencie zawierającym ustalenia z lipca 2007 r. Komisja po dokonaniu takiej oceny uznała, że czterech producentów wspólnotowych należy włączyć do produkcji wspólnotowej. Zgodnie ze swoją praktyką opisaną w pkt 78 powyżej stwierdziła ona w związku z tym, że należy zamknąć postępowanie dotyczące przeglądu i znieść sporne środki antydumpingowe.

81 Następnie, w drugiej kolejności, w wyniku w szczególności uwag 2CFL-i dotyczących dokumentu zawierającego ustalenia z lipca 2007 r., w których wskazywała ona w zwięzły sposób na powody, dla których jej zdaniem Philips Poland i GE Hungary powinni zostać wyłączeni z produkcji wspólnotowej na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, Komisja dokonała oceny tej ostatniej kwestii i zmieniła stanowisko. Tak jak wskazano w pkt 49 dokumentu zawierającego ustalenia ogólne, stwierdziła ona, że wynik jej oceny „[odzwierciedla] obraz złożonego sektora, którego struktura [wydaje się] w ciągłej ewolucji". Twierdzenie to, którego skarżące nie kwestionują w ramach niniejszego postępowania, jest rzeczywiście poparte dowodami zawartymi w załączniku do dokumentu zawierającego ustalenia ogólne. Wynika z nich między innymi, że o ile Philips Poland przywoził z Chin bardzo znaczącą część CFL-i (70–80% ilości), którą sprzedawał na rynku wspólnotowym, o tyle podobnie było w przypadku Sylvanii (50–60% ilości) oraz w mniejszym stopniu w przypadku GE Hungary (30–40%) i Osram (20–30% ilości). W załączniku tym wskazano również, że zarówno Osram, jak i GE Hungary byli powiązani z jednym producentem-eksporterem z Chin, a Philips Poland z dwoma producentami-eksporterami z tego kraju. Ponadto wyjaśniono, że Philips Poland, GE Hungary i Sylvania nabywali poza terytorium Wspólnoty ponad połowę składników wykorzystywanych do produkcji CFL-i na jej obszarze. Z załącznika tego wynika również, że czterej producenci wspólnotowi należeli do międzynarodowych grup oraz że albo mieli siedzibę we Wspólnocie, albo stanowili filię jednej z grup mających siedzibę w państwie trzecim, jednakże mogli podejmować wszystkie decyzje handlowe dotyczące strategii produkcji, przywozu i sprzedaży CFL-i we Wspólnocie. Wreszcie w załączniku wskazuje się, że każdy z czterech producentów wspólnotowych posiadał znaczące centra badawczo-rozwojowe we Wspólnocie.

82 Z uwagi na powyższe należy przyznać, że Komisji trudno było ustalić w sposób pewny, który – o ile którykolwiek – producent wspólnotowy powinien zostać wyłączony z produkcji wspólnotowej na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego. W szczególności, o ile dokonywany przez Philipsa Poland wysoki odsetek przywozu CFL-i z Chin budził poważne wątpliwości co do możliwości włączenia tej spółki do produkcji wspólnotowej, to podobna wątpliwość mogłaby zaistnieć w odniesieniu do Sylvanii, której odsetek przywozu również był bardzo wysoki. W tych okolicznościach, jak wynika z pkt 50 dokumentu zawierającego ustalenia ogólne, Komisja postanowiła pozostawić otwartą kwestię, czy wszyscy czterej producenci wspólnotowi stanowili część produkcji wspólnotowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, a tym samym czy wniosek o przegląd w dalszym ciągu posiadał poparcie wymagane przez art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia. Uznała ona bowiem, że w wyniku wycofania przez GE Hungary poparcia dla wniosku o przegląd i sprzeciwu wobec tego wniosku wyrażonego przez Sylvanię sytuacja w niniejszej sprawie była analogiczna do sytuacji wycofania skargi, o której mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, i stosując w drodze analogii ten przepis, uznała, że w interesie Wspólnoty leżało kontynuowanie przeglądu.

83 Ocena Komisji przedstawiona w pkt 81 i 82 powyżej została potwierdzona przez Radę w zaskarżonym rozporządzeniu, jak wynika z jego motywów 50 i 94, a także z załącznika do niego.

84 Należy podnieść, że Sąd orzekł już, iż art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie zobowiązuje w żaden sposób Komisji do zakończenia toczącego się postępowania antydumpingowego, jeżeli poziom poparcia wniosku spadł poniżej minimalnego progu wynoszącego 25% produkcji

wspólnotowej. Przepis ten dotyczy bowiem wyłącznie poziomu poparcia wniosku niezbędnego do wszczęcia postępowania przez Komisję (wyrok Sądu z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie T-249/06 Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-383, pkt 139).

85 Należy zauważyć, że na poparcie wyżej przedstawionej oceny Sąd wyraźnie powołał się na treść art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, pomimo że w sprawie zakończonej ww. w pkt 84 wyrokiem w sprawie Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP przeciwko Radzie wniosek nie został wycofany, który to przypadek został przewidziany w tym przepisie, a jedynie stwierdzono spadek poparcia dla tego wniosku w trakcie postępowania. Taka konkluzja jest całkowicie logiczna, ponieważ o ile na podstawie tego przepisu Komisja nie ma obowiązku zamknięcia postępowania w przypadku wycofania wniosku, o tyle a foritori podobnie powinno być w przypadku samego tylko spadku poparcia dla niego.

86 Ponieważ art. 5 ust. 4 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego mają zastosowanie do przeglądów przeprowadzanych na podstawie art. 11 ust. 5 tego rozporządzenia, co zostało przyznane przez strony, zasady przedstawione powyżej w pkt 84 i 85 mają zastosowanie również w niniejszej sprawie. Z powyższego wynika, że instytucje miały pełne prawo kontynuowania postępowania dotyczącego przeglądu, mimo że istniała możliwość, iż wspomniany w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego pięćdziesięcioprocentowy próg nie był już osiągany.

87 Należy zauważyć, że na płaszczyźnie ściśle formalnej instytucje nie miały obowiązku powoływania się na okoliczność, iż kontynuowanie postępowania dotyczącego przeglądu leży w interesie Wspólnoty, tak jak uczyniły to w niniejszej sprawie i co wynika z pkt 50 dokumentu zawierającego ustalenia ogólne oraz z motywów 50 i 94 zaskarżonego rozporządzenia. W rzeczywistości bowiem art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wyraźnie zobowiązuje instytucje do uwzględniania interesu wspólnotowego tylko w przypadkach, gdy zamierzają one zakończyć postępowanie w następstwie cofnięcia skargi do Komisji. Otóż z przepisu tego wynika, że jeżeli takie wycofanie następuje, instytucje mają prawo – a nie obowiązek – zakończenia postępowania, przez co rozumie się, że mogą one jednak tego nie uczynić, jeżeli sprzeciwia się temu interes Wspólnoty.

88 Należy dodać, że w przeciwieństwie do twierdzeń skarżących Rada, dokonując wykładni art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w niniejszej sprawie, nie przyznała sobie żadnej nowej kompetencji. Uznała ona jedynie zgodnie z prawem, co zostało wykazane w pkt 84–87 powyżej, że przepis ten umożliwia instytucjom kontynuację postępowania dotyczącego przeglądu pomimo okoliczności, iż możliwe jest, że stopnień poparcia dla wniosku o przegląd spadł poniżej pięćdziesięcioprocentowego progu. Ponadto, co jasno wynika z zaskarżonego rozporządzenia, Rada postanowiła o utrzymaniu spornych środków antydumpingowych przez dodatkowy okres roku dopiero po ustaleniu, zgodnie z jej obowiązkiem, że dumping nadal ma miejsce, że wygaśnięcie środków może sprzyjać kontynuacji tego dumpingu i szkody oraz że takie utrzymanie leży w interesie Wspólnoty. Wykładnia przyjęta przez Radę nie skutkowała ponadto pozbawieniem skuteczności wymogu, zgodnie z którym dla nałożenia cła antydumpingowego powinno zostać wykazane istnienie szkody dla „przemysłu wspólnotowego", o którym mowa w art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W rzeczywistości, o czym mowa w pkt 90–96 poniżej Rada prawidłowo określiła w niniejszej sprawie przemysł wspólnotowy w celu ustalenia szkody.

89 Z powyższego wynika, że w niniejszej sprawie nie można stwierdzić jakiegokolwiek naruszenia art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

90 W drugiej kolejności należy rozważyć argumenty stron dotyczące określenia przemysłu wspólnotowego w celu ustalenia szkody.

91 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego środki antydumpingowe mogą być utrzymywane ponad pięcioletni okres, o którym mowa w tym przepisie, jedynie wówczas, gdyby ich wygaśnięcie sprzyjało kontynuacji lub ponownemu pojawieniu się dumpingu i szkody, przy

czym pojęcie „szkoda” rozumiane jest na podstawie art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia jako istotna szkoda dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie istotną szkodą dla przemysłu wspólnotowego lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu.

92 Artykuł 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego określa przemysł wspólnotowy bądź jako „wszystkich wspólnotowych producentów produktów podobnych”, bądź też jako „tych spośród nich, których łączna produkcja stanowi znaczącą część produkcji tych produktów [podobnych] w całej Wspólnocie w rozumieniu art. 5 ust. 4 [tego rozporządzenia]”, przy czym w obydwu przypadkach z produkcji wspólnotowej mogą zostać wyłączeni producenci objęci przypadkami przewidzianymi w art. 4 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia. Instytucje dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania w wyborze pomiędzy tymi dwiema alternatywnymi grupami.

93 Należy zauważyć, że przemysł wspólnotowy, jaki jest przyjmowany w celu ustalenia szkody, nie musi koniecznie składać się z tych samych producentów wspólnotowych, którzy składają się na przemysł wspólnotowy, jaki został uwzględniony przy ustalaniu tego, czy początkowy wniosek lub wniosek o przegląd korzystały z wystarczającego poparcia zgodnie z art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W rzeczywistości bowiem, po pierwsze, w drugim z tych przypadków przemysł wspólnotowy może z uwagi na treść ostatniego z wymienionych przepisów obejmować jedynie producentów wspólnotowych, którzy popierają wniosek lub wniosek o przegląd, podczas gdy w pierwszym przypadku może on obejmować ogół producentów wspólnotowych, niezależnie od tego, czy udzielili oni takiego poparcia. Po drugie, należy mieć na uwadze, że zdefiniowanie przemysłu wspólnotowego w celu ustalenia szkody jest zadaniem wykonywanym przez instytucje po wszczęciu postępowania. Tymczasem możliwe jest na przykład, że w trakcie postępowania jeden z producentów wspólnotowych, który początkowo popierał wniosek lub wniosek o przegląd, wycofa swoje poparcie lub nie będzie współpracował z Komisją. Producent taki nie zostanie włączony do przemysłu wspólnotowego w celu ustalenia szkody w przypadku, w którym instytucje wybiorą zdefiniowanie tego przemysłu w oparciu o drugą z alternatywnych grup przewidzianą przez art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, i to nawet wówczas, gdy zaliczał się on do przemysłu wspólnotowego do celów oceny stopnia poparcia początkowego wniosku lub wniosku o przegląd.

94 Należy stwierdzić również, że przypadki przewidziane wyraźnie lub w sposób dorozumiany w art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zakładają z definicji, że pięćdziesięcioprocentowy próg przewidziany przez art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia nie jest już osiągany. W związku z tym, jak słusznie podniosła Rada w odpowiedzi na jedno z pisemnych pytań Sądu oraz w trakcie rozprawy, przy wykonywaniu szerokiego zakresu swobodnego uznania w sytuacji, gdy instytucje wybierają definiowanie przemysłu wspólnotowego za pomocą drugiej części alternatywy przewidzianej w art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, odesłanie w tym przepisie do art. 5 ust. 4 tego rozporządzenia zasadniczo w odniesieniu do wyrażenia „znacząc[a] część produkcji […] w całej Wspólnocie” może być rozumiane tylko jako odesłanie do minimalnego dwudziestopięcioprocentowego progu, a nie do progu pięćdziesięcioprocentowego. Rozwiązanie takie nasuwa się tym bardziej, że wymóg, zgodnie z którym przemysł wspólnotowy powinien stanowić znaczącą część całkowitej produkcji wspólnotowej, zmierza do zagwarantowania, iż łączna produkcja producentów włączonych do tego przemysłu będzie wystarczająco reprezentatywna. Tymczasem reprezentatywność ta zależy raczej od udziału produkcji owych producentów w łącznej produkcji wspólnotowej niż od stanowiska, jakie producenci, którzy nie zostali zaliczeni do przemysłu wspólnotowego na podstawie art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, zajęli wobec wniosku lub wniosku o przegląd. W ten sposób w niniejszej sprawie, tak jak to w trakcie rozprawy bardzo słusznie podniosła Rada, bez znaczenia w odniesieniu do kwestii, czy produkcja Osram jest wystarczająco reprezentatywna dla produkcji wspólnotowej, jest to, czy Sylvania była neutralna w stosunku do utrzymania środków antydumpingowych, czy też była mu przeciwna. Otóż w pierwszym przypadku, w przeciwieństwie do drugiego, nie uwzględniłaby ona produkcji Sylvanii w celu ustalenia, czy pięćdziesięcioprocentowy próg przewidziany przez ww. przepis został osiągnięty i czy produkcja Osram byłaby jedyną produkcją spełniającą ten warunek. Podobna uwaga dotyczyłaby również GE Hungary, jeżeli spółka ta wybrałaby neutralność, a nie sprzeciw wobec wniosku o przegląd.

95 Ponadto, pomimo iż kwestia ta nie została podniesiona przez skarżące w ich pismach, należy wyjaśnić, że nie można wymagać od instytucji, aby w przypadku określonym w pkt 94 powyżej określały one przemysł wspólnotowy jedynie za pomocą pierwszej części alternatywy przewidzianej w art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, to znaczy poprzez włączenie do niego wszystkich producentów wspólnotowych. W rzeczywistości bowiem, o czym była już mowa w pkt 92 powyżej, instytucje dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, jeżeli chodzi o wybór pomiędzy dwiema częściami alternatywy przewidzianej w tym przepisie. Mogą one na przykład wybrać drugą część alternatywy z tego powodu, że wybrały ją w ramach postępowania, które doprowadziło do pierwotnego nałożenia spornych środków antydumpingowych, że brak było współpracy niektórych producentów wspólnotowych lub też że napotkały one trudności w ustaleniu z całą pewnością, czy wszyscy producenci wspólnotowi lub niektórzy z nich powinni zostać z niej wykluczeni na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

96 W niniejszej sprawie z motywów 50 i 51 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Rada postanowiła o włączeniu jedynie Osram do definicji przemysłu wspólnotowego w celu ustalenia szkody, po tym jak stwierdziła, że spółka ta jako jedyna nadal popiera wniosek o przegląd, że poparcie dla tego wniosku zostało wycofane jedynie częściowo, że produkcja Osram reprezentuje około 48% łącznej produkcji wspólnotowej i stanowi tym samym „niewątpliwie istotną cześć produkcji Wspólnoty" oraz że jego dane dotyczące szkody są najlepszymi dostępnymi danymi. Z uwagi na ustalenia dokonane w pkt 92–95 powyżej należy stwierdzić, że Rada nie naruszyła prawa, przyjmując taką definicję. W związku z tym w niniejszej sprawie nie można stwierdzić jakiegokolwiek naruszenia art. 3 ust. 1, art. 9 ust. 4 lub art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

97 Należy zauważyć, że jeżeli na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego instytucje wykluczyłyby Philipsa Poland z produkcji wspólnotowej, okoliczność ta w żaden sposób nie zmieniłaby ich oceny prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego pojawienia się szkody. W takiej sytuacji sama produkcja Osram reprezentowałaby ponad 50% łącznej produkcji produktu podobnego przez przemysł wspólnotowy popierający wniosek o przegląd lub sprzeciwiający się temu wnioskowi. W związku z tym, określając przemysł wspólnotowy za pomocą drugiej części alternatywy przewidzianej przez art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, instytucje mogły również włączyć jedynie Osram.

98 Wreszcie należy zauważyć, że w części zaskarżonego rozporządzenia dotyczącej oceny interesu Wspólnoty Rada prawidłowo uwzględniła wpływ utrzymania spornych środków antydumpingowych na interesy pozostałych producentów wspólnotowych.

99 W świetle ogółu powyższych rozważań zarzuty pierwszy i drugi należy oddalić jako bezzasadne.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia

100 Skarżące podnoszą, iż zaskarżone rozporządzenie zostało uzasadnione w niewystarczający sposób w dwóch kwestiach.

101 Po pierwsze, skarżące twierdzą, że Rada w niewystarczający sposób uzasadniła ocenę poparcia przez producentów wspólnotowych kontynuacji spornych środków antydumpingowych. Zarzucają jej, iż nie przedstawiła wyjaśnienia powodów, dla których w zaskarżonym rozporządzeniu doszła do wniosku diametralnie sprzecznego z wnioskiem Komisji znajdującym się w dokumencie zawierającym ustalenia z lipca 2007 r., i to w sytuacji, gdy nie przedstawiono żadnej nowej okoliczności faktycznej ani też nowego dowodu. Zarzucają one Radzie również, iż nie wyjaśniła, dlaczego doszła do wniosku, że produkcja Osram stanowi istotną część produkcji wspólnotowej, w związku z czym w chwili tej nadal osiągnięty był pięćdziesięcioprocentowy próg przewidziany przez art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, podczas gdy w rzeczywistości Osram reprezentował jedynie 48% tej produkcji.

102 Po drugie, skarżące twierdzą, że wniosek Rady, zgodnie z którym interes Wspólnoty wymagał utrzymania spornych środków antydumpingowych przez dodatkowy okres roku, nie został wystarczająco uzasadniony. Dokładniej – zarzucają one Radzie brak przedstawienia jasnego i jednoznacznego uzasadnienia odnośnie do interesu Osram w utrzymaniu owych środków. W tym zakresie uważają, że w zaskarżonym rozporządzeniu nie wyjaśniono, w jaki sposób kontynuacja stosowania rzeczonych środków przez okres roku przynosiłaby korzyść Osram w odniesieniu do poniesionych przez niego strat lub w odniesieniu do zatrudnienia w jego fabrykach, lub też w jakikolwiek inny sposób.

103 GE Hungary i Hangzhou zasadniczo podnoszą te same argumenty co skarżące lub popierają je.

104 Rada, popierana przez Komisję i Osram, wnosi o odrzucenie trzeciego zarzutu.

105 Z orzecznictwa wynika, że uzasadnienie wymagane przez art. 253 WE musi ukazywać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji unijnej będącej autorem zaskarżonego aktu, tak aby umożliwić zainteresowanym poznanie powodów przyjętego środka w celu podjęcia obrony przysługujących im praw oraz pozwolić sądowi unijnemu na dokonanie kontroli (wyrok Trybunału z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-76/01 P Eurocoton i in. przeciwko Radzie, Rec. s. I-10091, pkt 88; wyrok Sądu z dnia 12 października 1999 r. w sprawie T-48/96 Acme przeciwko Radzie, Rec. s. II-3089, pkt 141).

106 Brak jest wymogu, aby uzasadnienie określało wszystkie istotne okoliczności faktyczne lub prawne, ponieważ obowiązek uzasadnienia należy oceniać z uwzględnieniem nie tylko treści danego aktu, ale także jego kontekstu i zespołu norm prawnych regulujących daną materię (wyrok Sądu z dnia 28 września 1995 r. w sprawie T-164/94 Ferchimex przeciwko Komisji, Rec. s. II-2681, pkt 118). Wystarczy, by Rada przedstawiła okoliczności faktyczne i ustalenia prawne mające zasadnicze znaczenie dla logiki rozporządzenia (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 18 września 1996 r. w sprawie T-387/94 Asia Motor France i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-961, pkt 103, 104).

107 Po pierwsze, skarżące nie mogą twierdzić, że kwestia poparcia ze strony producentów wspólnotowych dla utrzymania spornych środków antydumpingowych nie została wystarczająco uzasadniona. W rzeczywistości bowiem z łącznej lektury między innymi zaskarżonego rozporządzenia z jednej strony i dokumentu zawierającego ustalenia z lipca 2007 r., a także dokumentu zawierającego ustalenia ogólne, które są w stanie dostarczyć wyjaśnień co do kontekstu przyjęcia rzeczonego rozporządzenia, z drugiej strony wynika, że:

— w chwili złożenia wniosku o przegląd Philips Poland był jedynym producentem wspólnotowym, który się mu sprzeciwiał, ponieważ Osram i GE Hungary popierali go wyraźnie, a Sylvania nie zajęła stanowiska;

— tym samym brak było wątpliwości co do tego, że poziom poparcia dla wniosku o przegląd przekracza zarówno dwudziestopięcioprocentowy próg jak i próg pięćdziesięcioprocentowy, o których mowa w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, co wynika w szczególności z pkt 71 dokumentu zawierającego ustalenia z lipca 2007 r.;

— w trakcie trwania dochodzenia GE Hungary i Sylvania poinformowały Komisję, że od tej chwili sprzeciwiają się wnioskowi o przegląd, co skutkowało tym, że wniosek ten był popierany jedynie przez Osram, którego produkcja wyniosła nieco poniżej 50% łącznej produkcji wspólnotowej, co wynika w szczególności z pkt 71 i 72 dokumentu zawierającego ustalenia z lipca 2007 r.;

— z uwagi na niewielką różnicę pomiędzy odsetkiem produkcji wspólnotowej popierającej wniosek o przegląd a odsetkiem produkcji wspólnotowej sprzeciwiającej się temu wnioskowi, a także z uwagi na to, że dwa wyżej wymienione progi powinny być osiągnięte zarówno w chwili złożenia wniosku o przegląd, jak i w trakcie całego trwania dochodzenia, Komisja badała bardziej szczegółowo, czy niektórzy z producentów wspólnotowych, a zwłaszcza Philips Poland, powinni

zostać wykluczeni z produkcji wspólnotowej na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, co wynika w szczególności z pkt 28–68 i 70 dokumentu zawierającego ustalenia z lipca 2007 r.;

— w pierwszej kolejności po dokonaniu takiej oceny Komisja uznała, że czterej producenci wspólnotowi powinni zostać włączeni do produkcji wspólnotowej, i w związku z tym stwierdziła, że należy zamknąć postępowanie dotyczące przeglądu i uchylić sporne środki antydumpingowe, co wynika w szczególności z pkt 69–73 dokumentu zawierającego ustalenia z lipca 2007 r.;

— w drugiej kolejności Komisja, kontynuując swoje rozważania i stwierdzając, że trudno jej ustalić w sposób pewny, czy producenci wspólnotowi powinni zostać wyłączeni z produkcji wspólnotowej na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, postanowiła pozostawić otwartą tę kwestię, a także, w związku z tym, kwestię, czy wniosek o przegląd nadal korzysta z wystarczającego stopnia poparcia wymaganego przez art. 5 ust. 4 rzeczonego rozporządzenia, co wynika z pkt 49 i 50 dokumentu zawierającego ustalenia ogólne oraz z motywów 49 i 50 zaskarżonego rozporządzenia;

— Komisja uznała bowiem, że w wyniku sprzeciwu wobec wniosku o przegląd wyrażonego przez GE Hungary i Sylvanię w trakcie postępowania sytuacja w niniejszej sprawie jest analogiczna do sytuacji przewidzianej w art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, i po zastosowaniu w drodze analogii tego ostatniego przepisu uznała, że w interesie Wspólnoty leży kontynuowanie postępowania dotyczącego przeglądu, co wynika z pkt 50 dokumentu zawierającego ustalenia ogólne i z motywów 50 i 94 zaskarżonego rozporządzenia;

— stanowisko Komisji zostało potwierdzone przez Radę w zaskarżonym rozporządzeniu.

108 Ponadto należy stwierdzić, co wynika wyraźnie zarówno z uwag przedstawionych przez skarżące w trakcie dochodzenia w ramach przeglądu, jak i z argumentacji przedstawionej przez nie na poparcie dwóch pierwszych zarzutów w ramach niniejszej skargi, że zrozumiały one dobrze sekwencję zdarzeń opisaną w pkt 107 powyżej.

109 Odnosząc się do zarzutu, zgodnie z którym Rada doszła do wniosku diametralnie sprzecznego z wnioskiem zawartym w dokumencie zawierającym ustalenia z lipca 2007 r., pomimo że nie uzasadniały tego żadna nowa okoliczność faktyczna lub nowy dowód, to jest on pozbawiony znaczenia w ramach niniejszego zarzutu. Obowiązek uzasadnienia stanowi bowiem istotny wymóg formalny, który należy odróżnić od kwestii zasadności uzasadnienia, należącej do zakresu zgodności z prawem treści spornego aktu (wyrok Trybunału z dnia 22 marca 2001 r. w sprawie C-17/99 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-2481, pkt 35).

110 W każdym razie zarzut ten nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach faktycznych. W rzeczywistości bowiem, o czym była mowa w pkt 81 powyżej, 2CFL-i przedstawiła szczegółowe uwagi dotyczące dokumentu zawierającego ustalenia z lipca 2007 r., w którym wskazywała powody, dla których jej zdaniem Philips Poland i GE Hungary powinni zostać wykluczeni z produkcji wspólnotowej na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Uwagi te mogą uzasadniać zmianę oceny przez Komisję, tym bardziej że – co skarżące wiedzą, jak wynika z przedstawionych przez nie w trakcie przeglądu uwag – kwestia dokładnego określenia produkcji wspólnotowej była w niniejszej sprawie złożona i szeroko dyskutowana.

111 Ponadto, w przeciwieństwie do tego, co twierdzą skarżące, okoliczność, że Rada nie wyjaśniła w zaskarżonym rozporządzeniu, dlaczego postanowiła odstąpić od wniosku sformułowanego przez Komisję w dokumencie z lipca 2007 r., nie może jako taka stanowić niewystarczającego uzasadnienia, ponieważ ten ostatni rodzaj dokumentu stanowi wyłącznie akt pośredni, w którym Komisja

przedstawia jedynie tymczasowe stanowisko (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 29 stycznia 2008 r. w sprawie T-206/07 Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-1, pkt 52).

112 Wreszcie, w przeciwieństwie do tego, co twierdzą skarżące, Rada nie miała zamiaru w motywie 50 zaskarżonego rozporządzenia zasugerować, że pięćdziesięcioprocentowy próg przewidziany przez art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego został osiągnięty, stwierdzając, że produkcja Osram stanowiła istotną część produkcji wspólnotowej. Poprzez takie stwierdzenie odnosiła się ona w rzeczywistości jedynie do dwudziestopięcioprocentowego progu przewidzianego przez ten przepis. Twierdzenie, że pięćdziesięcioprocentowy próg nadal był osiągnięty, nie miało ponadto sensu, ponieważ w takiej sytuacji nie byłoby konieczności powoływania w tym samym motywie art. 9 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, który zakładał wycofanie wniosku o przegląd lub zmniejszenie poparcia dla niego poniżej rzeczonego progu. Wniosek, zgodnie z którym Rada miała zamiar odesłania do dwudziestopięcioprocentowego progu, potwierdza ponadto fakt, że w pkt 4 i 71 dokumentu zawierającego ustalenia z lipca 2007 r., w pkt 4 dokumentu zawierającego ustalenia ogólne oraz w motywie 4 zaskarżonego rozporządzenia, a przynajmniej w jego angielskiej wersji, wyrażenie „istotna część" jest wyraźnie powiązane z „ponad 25% całkowitej produkcji […] wytwarzanej przez przemysł wspólnotowy".

113 Po drugie, należy stwierdzić, że w przeciwieństwie do tego, co uważają skarżące, wniosek Rady, zgodnie z którym interes Wspólnoty wymagał utrzymania spornych środków antydumpingowych przez dodatkowy okres roku, został wystarczająco uzasadniony w zaskarżonym rozporządzeniu.

114 W motywach 94–114 zaskarżonego rozporządzenia Rada jasno przedstawiła ocenę ogółu wchodzących w grę interesów, to znaczy interesów Osram, pozostałych producentów wspólnotowych, dostawców, importerów/hurtowników, detalistów i konsumentów. W motywach 115 i 116 rzeczonego rozporządzenia wyważyła ona poszczególne interesy, zanim stwierdziła, że „w perspektywie krótkoterminowej w interesie Wspólnoty leży kontynuowanie stosowania środków w okresie przejściowym".

115 Skarżące nie mogą zarzucać Radzie, iż nie wyjaśniła ona w wystarczający sposób, dlaczego w interesie Osram leżało utrzymanie spornych środków antydumpingowych. W rzeczywistości bowiem w motywach 65–93 zaskarżonego rozporządzenia Rada prawidłowo wykazała i wyjaśniła, że wygaśnięcie tych środków sprzyjało kontynuacji lub ponownemu pojawieniu się szkody poniesionej przez tę spółkę. Stwierdziła ona w szczególności w motywie 90 tego rozporządzenia, że takie wygaśnięcie mogłoby spowodować znaczne pogorszenie sytuacji finansowej Osram, ponieważ zostałby on zmuszony albo do zmniejszenia sprzedaży, a przez to produkcji, albo do obniżenia cen, albo do jednego i drugiego. Logicznie, utrzymanie środków antydumpingowych mogło w konsekwencji leżeć jedynie w interesie Osram. Ponadto należy zauważyć, że Rada w żadnej chwili nie dała do zrozumienia, iż takie utrzymanie umożliwi Osram pokonanie wszystkich trudności, a jedynie iż pomoże to jej dokonać koniecznych adaptacji. Jeżeli chodzi o decyzję o ograniczeniu do roku okresu przedłużenia stosowania środków, to z motywów 115 i 116 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że jest ono rezultatem wyważenia poszczególnych wchodzących w grę interesów. Z decyzji tej wynika w szczególności, że po tym okresie prawdopodobne negatywne skutki rzeczonych środków dla konsumentów i innych podmiotów byłyby nieproporcjonalne w stosunku do korzyści, jakie przynoszą one producentom wspólnotowym.

116 W świetle powyższych rozważań należy odrzucić zarzut trzeci i w związku z powyższym oddalić skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

117 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę, należy obciążyć je ich własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Radę, z wyjątkiem kosztów poniesionych przez Radę w związku z interwencją Hangzhou i GE Hungary, oraz kosztami poniesionymi przez Osram.

118 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania Komisja pokrywa własne koszty.

119 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit trzeci regulaminu postępowania Hangzhou i GE Hungary pokrywają, każdy z nich, własne koszty.

120 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania Hangzhou i GE Hungary pokrywają koszty Rady związane z ich interwencją.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Philips Lighting Poland S.A. i Philips Lighting BV pokrywają własne koszty, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej, z wyjątkiem kosztów poniesionych przez nią w związku z interwencją Hangzhou Duralamp Electronics Co., Ltd i GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt (GE Hungary Zrt), oraz koszty poniesione przez Osram GmbH.

3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

4) Hangzhou Duralamp Electronics i GE Hungary pokrywają, każda z nich, własne koszty, jak również koszty poniesione przez Radę związane z ich interwencją.

Papasavvas O'Higgins Gratsias

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 11 lipca 2013 r.

Podpisy